

[Korsgaard.]

om jeg saa maa kalde det, Opfordring til Konsolidering, som laa deri, at man til Aktiekapitalen i Beskatningshenseende regnede ikke alene selve Aktiekapitalen, men ogsaa de Reserver, som var skabt ved Henlæggelse, bortfalder. Denne Ændring anser jeg for meget skadelig. Selskabet kan ganske vist naa den samme Lempelse, som man nu har i den Henseende, blot ved at give Friaktier til et tilsvarende Beløb eller ved at udbetale visse Beløb og bagefter udvide Aktiekapitalen med det tilsvarende Beløb. Jeg mener imidlertid, det er uheldigt at opfordre Aktieselskabers Ledelse til at gøre sligt, og jeg henstiller, om det dog ikke paa dette Punkt var muligt at faa først og fremmest Regeringen i Tale.

Med Hensyn til Selskabsbeskatningen har Venstre, bortset fra Tiden omkring 1927, aldrig vist nogen virkelig Interesse, og derfor maa jeg sige, at paa dette Punkt venter jeg mig intet fra Venstres Side, men jeg henstiller altsaa specielt til Socialdemokratiets Finansminister, Hr. Bramsnæs, som jo i mange Henseender er en Konsolideringens Mand, om han dog ikke paa dette Omraade kunde, om jeg saa maa sige, gaa ind i en Realitetsforhandling, og jeg henstiller, at den Udvalgsbehandling, som vi fra konservativ Side i hvert Fald ønsker ... (*Christmas Møller*: Kræver). Ja, mit Partis Formand siger „kræver“, det ved jeg ikke, om vi kan, om vi er stærke nok til, men vi ønsker den i hvert Fald. Men jeg vil altsaa sige, at jeg for mit Vedkommende ønsker, at den Behandling af Skattelovforslagene, som vi skal til, ikke bliver bragt til Udførelse i nævneværdig Grad, førend den virkelige Finansminister vender hjem.

Jeg kan ikke se rettere end, at det i Øjeblikket ingen Interesse har, om denne Skattelov endelig gennemføres en Uge før eller senere, og jeg kunde jo meget vel tænke mig, at den fungerende Finansminister vilde være mindre tilbøjelig til at gaa ind i Realitetsforhandlinger om denne Sag end den virkelige, fordi det altid er saa sin Sag som fungerende at foretage Ændringer i en Ting, som den virkelige har foreslaaet. Men jeg henstiller altsaa, at man paa dette Punkt optager en Realitetsforhandling.

Og saa vil jeg endelig til sidst gerne sige, at naar man nu i høj Grad fjerner de Lempelser, som Selskaberne havde i Henhold til 1927-Loven, saa maa en Konsekvens heraf dog være, at Brugsforeninger optages til Beskatning. Det er jo heller ikke saadan mere, at der vel snart sagt i noget Parti er en enstemmig Uvillie imod, at dette sker.

(Afbrydelse). Jeg synes, jeg hørte en Røst, der sagde jo. Undskyld, det er nu saa langt borte, at jeg ikke kan se, hvem der fremkom med Udtalelsen. (*En Stemme*: Retsforbundet). Naa, det er det ærede Retsforbundet. Ja, saa langt var jeg nu ikke kommet i mine Tankecirkler, at jeg var kommet til at tænke paa det. Men saa maa jeg altsaa ændre min Udtalelse saaledes, at jeg siger, at jeg ikke tror, at der indenfor de udvalgsberettigede Partier findes absolut Modstand mod Brugsforeningsbeskatning. (*Afbrydelse*: Jo). Ja, nu hører jeg altsaa, at det mindste af disse Partier melder sig med den absolutte Modstand.

Desværre er dette Parti jo trods sin Lidenhed i en saadan Situation, at man kan befrygte, at det betyder mere, end det retteligen burde betyde, hvis denne Modstand opretholdes, men i øvrigt kan man jo dog henvise til anselige Venstreblade, som i den senere Tid har vendt sig imod dette, at man ikke beskatter Brugsforeninger og Andelsforetagender til en vis Grad ... (*Afbrydelse*). Det bliver sagt, at det er Byraadsvalget, der gør, at man er brugsforeningskattevenlig. Det er muligt, men det staar da i hvert Fald paa Tryk, saa det kan man da ikke saadan helt komme bort fra. Faktum er det jo ogsaa, at man paa et vist Tidspunkt var meget nær ved at blive enig om en Beskatning af Brugsforeningerne. Desværre lykkedes det ikke; men naar man fjerner Lempelserne i Selskabsbeskatningen i Henhold til Loven af 1927, maa det dog opfordre til, at de andre Selskaber, Andelsselskaberne altsaa, beskattes saaledes, at deres Konkurrenceevne i Forhold til de private Selskaber ikke bliver alt for uhyrlig.

Tager vi Foretagender som Andelsfodestofforeningerne, er det en Kendsgerning, at disse har kunnet henlægge Millioner i Reservefunds, medens private Selskaber af samme Art har maattet betale tilsvarende Millioner i Skat, den Gang det gik opad. Jeg kan vanskeligt tro, at nogen virkelig kan synes, at det er ganske i sin Orden, at visse Selskaber paa den Maade skal kunne have det saa langt fordelagtigere end andre, og jeg gaar i hvert Fald ud fra som temmelig givet, at vi i Udvalget vil gøre det mest mulige for virkelig at faa Tilslutning til Tanken om, at man i en Situation, hvor man i saa høj Grad kræver, at Statskassen gennem Skatter skal have den størst mulige Indkomst, heller ikke glemmer at gøre den Ulighed, som nu findes mellem private erhvervsdrivende og Brugsforeninger, god. Da det ikke kan ske ved at lempe Skatten for de private erhvervsdrivende, maa jeg mene,